

Joanna vyskočila radostí. Ve městě se po osmi letech konalo mistrovství světa, matně si pamatovala na předešlé. Vzpomínky, i když zamlžené, byly příjemné.

„Paráda.“

Na stadion dorazili autobusem. Autem nejeli ze dvou důvodů: kvůli obtížnému parkování a kvůli tatínkovu pivu. Před vstupem prošli prohlídkou, jestli nepašují nůž nebo alkohol. Joanna musela chvíli počkat, u mužů byla delší fronta. Prošli turnikety, za nimi dostali na zápěstí bílou pásku. Koupili si popcorn, Joanně kofolu, pivo pro Karla přijde na řadu o něco později, nechtěl vypít moc alkoholu. Lístky na sobě neměly vyznačená místa; kvůli většímu klidu si vybrali boční tribunu.

Zápas byl v plném proudu. Proti sobě stáli Norové a Korejci. I když, stáli... stání není nejpřesnější výraz. Všichni seděli na speciálně upravených saních. Nebruslili, odráželi se malými hokejkami, každou v jedné ruce. Přejet celé kluziště muselo znamenat neuvěřitelné úsilí. Hra je o dost pomalejší než klasický hokej, má jiné zákonitosti. Hráči musí myslet více dopředu, jako kdyby hráli hokej na kole. Chce-li jeden druhému zabránit v postupu vpřed, nemůže většinou bránit přímo. Je třeba vypočítat trajektorii, vydat se k protivníkovi oklikou. Jet na místo, na kterém bude ne za vteřinu, ale za pět vteřin. Nebrání se čelem, jen z boku. Na druhou stranu, co se týče tvrdosti, je hra klasickému hokeji překvapivě blízko. Muži i ženy do sebe šli hlava nehlava. Vylučovalo se zhruba co tři minuty, některé nárazy slyšeli diváci vysoko na tribunách.

Joanna si coby své oblíbenice vybrala Korejce. Fandila jim, při každé akci pištěla, při gólu skákala snad dva metry vysoko. O přestávce museli ve fánzóně koupit trubku, čehož Karel po chvíli hořce litoval. Korejci se ukázali být mnohem lepší, sypali do brány jeden gól za druhým. Výsledek 8:1 úzce koreloval s Karlovým zvoněním v uších.

Mezi zápasy vyrazili do restaurace dvě zastávky od stadionu. Šli zkusit, mají-li vůbec místo; k jejich překvapení na ně v rohu čekal volný stůl.

